

ledes herfter, er, om jeg saa maa sige, „op-agiteret“. Jeg maa bede de Herrer om ikke at misforstaa dette Udtryk. Jeg vil ikke dermed sige, at der foreligger en forsættelig Agitation, jeg vil snarere sige, at der faktisk strenge Dom, der er kommen frem, er bygget paa et meget uheldigt Grundlag. Den er i det mindste til Dels bygget paa lidenskabelige Bladartikler og Taler, som have støttet sig paa Udtalelser — til Dels Udtalelser paa anden Haand — fra Personer, som ere komne i Konflikt med Politiet, og paa hvilke man ikke kan stole, i det mindste ikke som objektivi vel begrundede. Efter at disse Udtalelser ere komne frem i Blade og Taler, har man holdt sig dertil uden at afvente det Tidspunkt, da de faktisk Omstændigheder kunde foreligge til uheldet Vedommelse. Det er da ganske naturligt, at Opfattelsen har antaget denne almindelig lidenskabelige Karakter, men jeg haaber, at den Tid skal komme, da man ser Sagen i et roligere Blys.

Det er ikke her Tiden og Stedet til at gaa udførligt ind paa de forskellige Udtalelser, som saaledes ere komne frem; men jeg maa dog gøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til de tvende Eksempler, som nævnedes af det ærede Medlem. Der siges: „Vi have haft Eksempel paa, at en Hustru, om hvem der ikke kan siges det allermindste, der gaar paa Gaden og bliver overfaldet af Sygdom, kan risikere at blive slået i Optog gennem Kjøbenhavns Gader af to Politibetjente, slået hen paa Stationen og sat ind i et Lokale sammen med Vagabonder og der være Gensind for Ubehageligheder fra deres Side“. Jeg tager jo ikke fejl, at der siges, skønt det ikke siges at være i Kjøbenhavn, til en syg, gift Kone, som ude paa Nørrebro en Aften blev antruffen af Politiet og som beruset blev bragt paa Kjøbenhavns Station for samme Aften at begive sig med sin Mand til en Læge, der gav hende Aftest for ikke at være beruset. Ved første Djekest tog denne Begivenhed sig jo lidet heldig ud. Man kan vel nok sige, at det er noget, man kan tage fejl af, om en er syg eller beruset; men dertil kan man paa den anden Side svare, at den Slags Fejltagelser maa Politiet ikke begaa, det maa kunne se sikrere. Det var mig en saa paafaldende Historie, at jeg samme Dag, som jeg saa Sagen omtalt i Bladene, begærede af Politidirektøren nærmere Oplysninger derom. Det viser sig saa, at det er et ganske særligt Tilfælde, hvor den paagældende Kones Tilstand for alle har fremtraadt som Beruselse. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle Lægeerklæringer. Man vil af Bladene vide, at den paagæl-

ende Kone var under Lægebehandling. Den omtalte Begivenhed foregik den 8de Juni, og den Læge, som hidtil havde haft hende under Behandling, behandlede hende ogsaa halvanden Maanedes Tid derefter, indtil hun blev indlagt paa Frederiks Hospital. Denne Læge siger — jeg skal tillade mig at oplæse hans Forklaring til en Rapport — „Hun har i længere Tid lidt af en Nerve-sygdom, som i Løbet af Sommeren efterhaanden tog til, saa at hun i Juli d. N. maatte indlægges paa Frederiks Hospital. Sygdommens dyre Tegne var, at hun gik usikkert og vakkende, hvorfor hun tilsidst maatte forbyde hende at gaa ud, og desuden var hun begyndt at lide af en Sammelse af Tungen, som gjorde Talen lallende. Paa Forespørgsel erklærede han, at det ikke er paafaldende for ham, at hun er bleven antaget for at være beruset. Om hendes Tilstand er bleven forværret paa Grund af Anholdelsen, kan han ikke sige. Han har indtil nu — den Dag, da denne Rapport blev taget for kort Tid siden — været uvidende om, at noget saadant var overgaaet hende.“ Lægen paa Frederiks Hospital forklarer, „at hun lider af en kronisk Svækkelse af Hjernen og Rygmarven, som siden hendes Indlæggelse har været i jævnt Fremadtrædende og rimeligvis vil ende med Døden. Da hun blev indlagt paa Hospitalet, havde hun foruden en vakkende Gang, et fjollet leende og imbecilt Udseende, som for en Lægemands Øje let vilde give hende Udseende af at være beruset. Han erindrer, at han for de studerende netop fremhævede som karakteriserende for Sygdommens dyre Symptomer, at hun havde været anholdt, fordi hun antoges at være beruset.“ Dette er altsaa, hvad Lægerne udtale om Forholdet. Det fremgaar af de indhente Oplysninger, at alle og enhver, der kom i Berøring med hende, baade en medlidende Kone, som var den første, der traf hende, som tog sig af hendes Barn og tilbød hende at bære det, og alle andre stode i den Formening, at hun var beruset, og saa var det vel ogsaa ganske naturligt, at Politiet gjorde det. Dette førte til, at hun blev bragt paa Politistationen, hvor hun var 1/2 Time, indtil hendes Mand blev stiftet til Stede. Hvad der ellers siges om hende, og navnlig om, hvorledes hun blev anbragt, forholder sig ikke rigtigt. Forklaringerne gaa ud paa, at hun ikke er bleven daarlig behandlet under Transporten, og at der ikke er stet hende nogen som helst Overlast paa Stationen. Hun blev ikke indsat i noget Detentionslokale, men i Vagtstuen, og det er aldeles sikkert godtgjort, at den Mandsperson, som ogsaa der sad anholdt, ikke i